

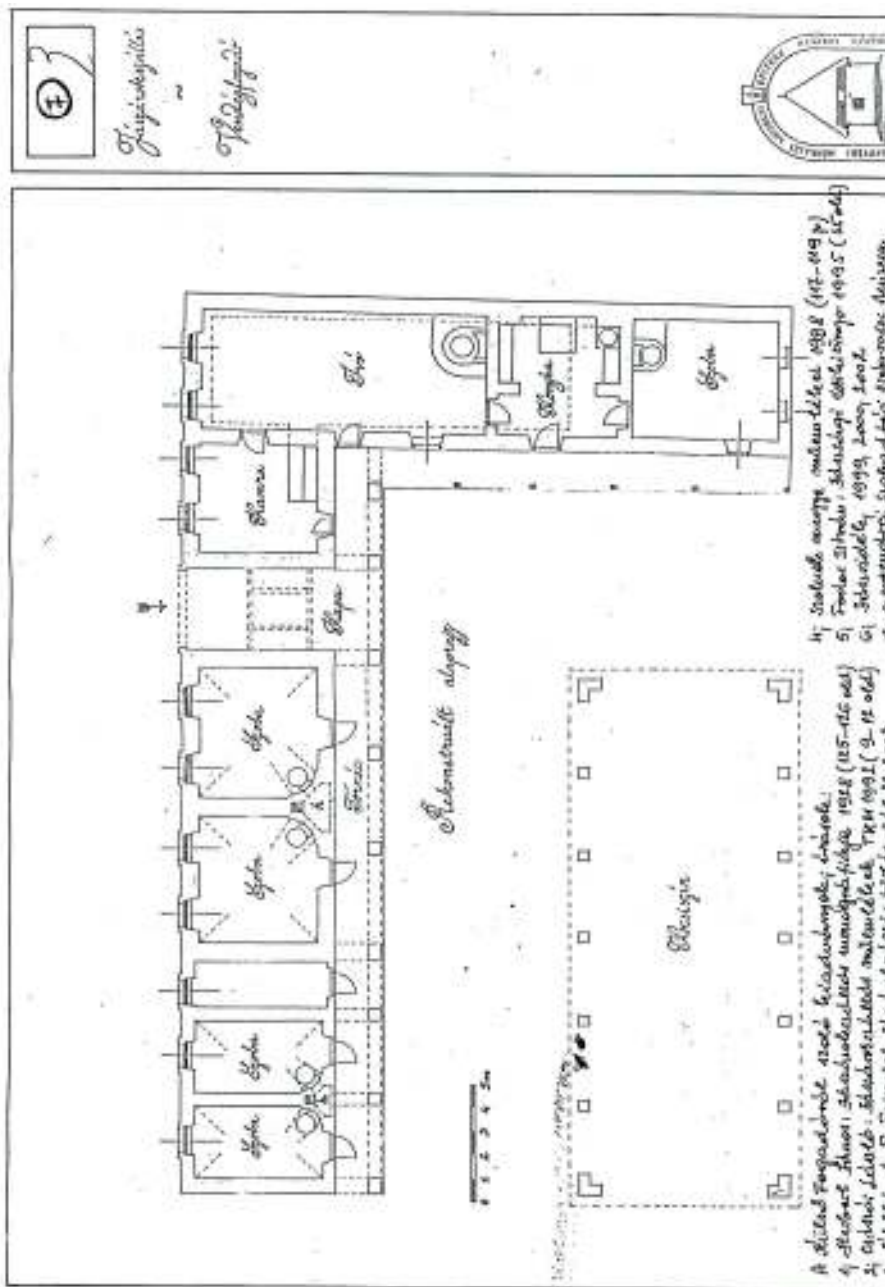
Földi József

A JÁSZÁROKSZÁLLÁSI KÜLSŐ FOGADÓ ÁROKSZÁLLÁSON ÉS SZENTENDRÉN

Jászárokszállás földrajzi helyzetének és történelmi múltjának következményeként nem bővelkedik műemlékekben. A Tájak Korok Múzeumok Kiskönyvtára 427. számú füzetében, annak szerzője, Császár László a 9. oldalon megjegyzi, hogy Jászárokszálláson három épületet tartalmaz a hivatalos műemlékjegyzék. Ezek: a plébánia templom, a Mária szobor és a Széchenyi út 104. szám alatti egykori fogadó épülete. Ez utóbbit, mi árokszállásiak – megkülönböztetve a település főterén található fogadótól – külső fogadónak hívjuk. A füzet 12. oldalán ismerteti a szerző az úgynevezett külső fogadót: „A Széchenyi u. 104. alatti egykori fogadó épület a XVIII. század második felében épült. L alakú, az utcavonalon álló szárnyán barokk kosárirves, kőkeretes kapubejárat, ettől balra 4, jobbra 7 ablakkal. E részen helyiségei részben kolostor-, részben teknőboltozatokkal fedettek, a sarkokban kályhafülkékkel. Az itt lévő folyosó pillér-árkádós, az árkádok lapos kosárgörbék. A hátranyúló szárny pillér-folyosós, síkmennyezetes. A hagyomány szerint itt szállt meg 1712-ben – talán az épület elődjében – a hazafelé tartó XII. Károly svéd király. A kapuív zárókőven postakürt utal a ház rendeltetésére, bár a Jászság jelképe, a Lehel kürt is lehet a forma.”

Megjegyzem, hogy a postakürt nem utalhatott a ház rendeltetésére, hiszen az a vendégfogadást, mai szóval az idegenforgalmat szolgálta elsődlegesen. Más kérdés, hogy az épület előtt forgalmas kereskedelmi út vezetett, ami egyben postaútvonal is volt. „Az állami kocsiposta, más néven delizsánsz járatokat Mária Terézia rendeletére szervezték meg az 1740-es években. A delizsánsz személyek, csomagok és levelek szállításával foglalkozó, rendszeresen közlekedő lovaskocsi járat volt. Az árokszállási postai tevékenység kezdete is erre az időszakra tehető, ugyanis 1745-ben a szabadságukat visszaváltók, a redemptusok nevei között már egy postamesteré is szerepelt, így 1756-ban a mezővárosi cím elnyerésében is szerepe volt a helyben működő postának. A települést érintő kocsiposta nyáron a Buda (Budapest)–Gödöllő–Hatvan–Árokszállás–Eger–Miskolc–Kassa–Eperjes útvonalon közlekedett. A helyi posta állomás szerepét a Külső fogadó töltötte be, ahol a postamester kicserélte és indította a felvett csomagokat, átvette az érkezett postanyagot, majd a Gyöngyös patakon lévő Nagyhídon át indult a lovas kocsi Eger felé. Télen a rossz, sáros utak miatt Gyöngyös érintésével közlekedett a kocsiposta, Gyöngyösre naponta egyfogatú lovas taliga, vagy lovas járt be Árokszállásról a postai küldeményekért.” (Idézet Kovács József: A jászárokszállási posta története címet viselő írásából) Az nem derül ki a rendelkezésre álló forrásokból, hogy a postamester és a fogadós egy és ugyanazon személy lett volna, amit kétlek. A fogadó ugyanis regálé jogot biztosított Árokszállás községének, majd városának, a posta viszont királyi monopólium volt. A postamester személyét nem dönthette el a helyi communitas, viszont a fogadót nyilvánvalóan annak adta bérbe, aki többet fizetett érte.

Amint azt Kovács József írásából is megtudhattuk, itt volt tehát a megállóhelye a delizsánsz forgalomnak, itt cseréltek lovat, de a leveleket egyfogatú taliga vitte Vámosgyörkre. Rossz időben lovasok mentek Gyöngyösre a község és Jászberény postájáért. A berényiek pedig tőlünk vitték haza leveleiket. Ferenc császár 1800-ban donáció gyanánt,

A Szentendrén felépített fogadó alaprajza

regále jogon Pethes Antalnak adományozta az árokszállási postát, melynek végrendeletileg Pethes Mihály közbirtokossági elnök lett az utolsó tulajdonosa.

Az 1988-ban kiadott Szolnok megye műemlékei című könyv 119. oldalán közöl egy fényképet a fogadó utcai frontjáról, melyhez a következő szöveget fűzi: „JÁSZÁROK-SZÁLLÁS, Széchenyi út 104., KÜLSŐ FOGADÓ, MŰEMLEK JELLEGŰ, barokk, a XVIII. század első fele. Földszintes épület, kőkeretes kapuval. A kőkeret zárókövén faragott jászkürt vagy postakürt. Kétoldalt egyenes záródású, szalagkeretes ablakkal. A régi postafogadóban – Csete Balázs szerint – 1712-ben megszállt a hazánkon átutazó XII. Károly svéd király is. Tágas udvarán érdemes megtekintésre a harmonikus megjelenésű, nyílt és zárt kosárféves árkádsora.”

Az épülettől kifelé, de ahhoz közel van Pethes András jászkapitány 1793-ból származó keresztye. Szemben az Adácsi út, az egykori Ferenczy villa, mellette a malom épület. A fogadó város felőli végénél állt a II. világháború előtt a Trianoni emlékmű. A külső fogadónak kis tornya is volt. Nem tudni, hogy csak dísznek volt az épület tetején, vagy volt valami más rendeltetése is. Azt sem sikerült megállapítanom, hogy mikor tűnt el a torony, mert már nagyon régóta nincs meg. Magát az építést is homály fedi. Egyesek szerint 1770-ben épült, de erre semmiféle dokumentummal nem rendelkezünk. Mások 1828-ban, a postakocsi-lóállomás helyén emelt új épületet emlegetnek, de erről sem rendelkezünk dokumentummal, sokkal valószínűbb, hogy inkább csak átépítés, bővítés történt. Azt minden, a témával foglalkozó valószínűsíti, hogy ezen a helyen nagyon régóta állhatott fogadó épület.

A Szabadtéri Néprajzi Múzeumban felépített fogadó

A földszintes külső fogadóba nemcsak királyok, hanem betyárok is jártak. Legendás betyár bujtató hely volt az árokszállási hagyomány szerint. Állítólag maga Rózsa Sándor is járt, de Bogár Imre, Bede András, Fazekas Dávid szintén megfordulhatott itt. Az árokszállási betyárok, mint Dékány Sándor és Szikra Balázs, viszont egészen biztosan otthon érezték ma-

gukat a külső fogadóban. A helyi hagyomány szerint a gémeskútra kötöttek szalmát vagy ruhát, ami felhúzott állapotban figyelmeztető volt a szegénylegényeknek, hogy zsandárveszély közeleg. Ilyenkor a betyárok állítólag, a pincéből nyíló titkos alagúton átmentek az út másik oldalán lévő malom területére, sőt egyesek szerint az innen még több mint 500 m-re lévő kápolnába. Más változat szerint a malomba vezetett az alagút. Itt a molnártól elkérték a kápolna kulcsát, és egy másik alagúton jutottak el a Havi Boldogasszony tiszteletére emelt, a Berek nevű határrészben található kápolnába. Ennek a bizonyos alagútnak nagyon mélynek kellett lennie, ha volt ilyen egyáltalán, mert a malom és a kápolna között már akkor is a Gyöngyös, vagy más néven, gyöngyösi Nagypatak folydogált. Olyan legenda is járt szájról szájra Árokszálláson, hogy a Serföző ház pincéjéből mentek a betyárok alagúton a temetőbe, ahonnan a külső fogadóba már könnyen eljutottak.

Az erre utazó gazdag kereskedők gyakran betértek ide, ami kiváló alkalmat adott a betyároknak a zsákmányszerzésre. A fogadó utcára merőleges szárnyában volt egy nagyobb terem, ez volt az ivó. Ez után következett a szabadkéményes konyha, majd a fogadós szobája. Az utcai szárny boltozott termei valamikor vendégszobaként működtek. A fogadóhoz tartozott egy fehérre meszelt, hosszú istálló is, ahol a váltó lovakat őrizték.

A postakocsi állomás a Pethes család birtokában volt, de magát a fogadót határozott időre folyamatosan bérbe adta az árokszállási előjáróság, és nyilván annak a jelentkezőnek adta oda, aki többet fizetett érte. Sugárné Koncsek Aranka (Jász történelmi arcképcsarnok, Jászberény 2003.) kutatásainak eredményeként tudjuk például, hogy a jászberényi születésű, majd 1898-ban I. Ferenc Józseftől vámosgyörki előnévvel nemesiséget kapott Kerékgyártó Árpád, apja a sebész végzettségű Kerékgyártó Ignác, 1819-ben családostól ideköltözött Árokszállásra, és a külső fogadót bérelte a volt Postaútnál.

Árokszállás előjárósága később új alapokra akarta helyezni a fogadó hasznosítását. A Jászság című újság 1892. szeptember 3-i számában a következőket írták: „A képviselőtestület most akarja feladni a tulajdont! A Fehérló vendéglőt és a külső „Jászkürthöz” címzett szállodát.” Ez a kis újsághír is azt valószínűsíti, hogy nem postakürt, hanem jászkürt, vagy másképpen Lehel kürt van a kapubejárat fölött. Az újság szerint szegényházzá kellene a fogadót átalakítani, mivel Árokszállás 12 ezer lakosából 1,5 ezer koldus. Ebből azonban semmi nem valósult meg, mivel az 1800-as évek vége felé és az 1900-as évek elején továbbra is ’rossz lányok’ kínálták szolgáltatásaikat a vendégszobákban. Kadi Mari híres-hírhedt kasszírónő volt a külső fogadóban, de másnak is nevezhetnénk. Még nótában is megörökítették: „Három deci tejfél, Kadi Mari kejj fél! Három deci író, Elszaladt a bíró.” A nóta másik, hosszabb változata: „Három deci tejfél, Kadi Mari kejj fél! Három deci író, Haldoklik a bíró. Azt a híres Bogár Imrét Elvitte a ráró.” Továbbra is eredeti funkcióját látta el az objektum, mert a Jászárokszállás és Vidéke című hetilap 1910. március 20-i számában – többek között – arról tudósít, hogy az árokszállási ifjak a külső fogadóban elhatározták, hogy a viszneki fiatalokkal együtt csónakot készítenek. Az ötlet szerintem már igen jó hangulatban születhetett...

Helyi újságunk 1914. július 24-i számából tudjuk, hogy ekkor Nemoda József gabonakereskedő vette bérbe a külső fogadót, méghozzá 3 évre, évi 1.665 koronáért, az eddigi 1.500 korona helyett. (Nemoda József, Fehér Émán és Csuka Bálint közösen alapítottak gabonakereskedő társaságot.)

Az 1920-as, 30-as években pénzügyőr laktanya lett az épület. A vendégszobákból négy finánc család részére szolgáló lakást alakítottak ki. Pincéiben számos emberi cson-

tot találtak, de nemcsak ott! Családunk hagyományából ismerem a következőket: anyai nagymamám, Papp Károlyné, Bartók Mária testvére, Bartók Margit 1924-ben férjhez ment Mészáros Imre pénzügyőr felvigyázóhoz. Ők is a külső fogadóban kaptak szolgálati lakást. Nem tudtak azonnal beköltözni, mert a szobákban már elkorhadt a hajópadró, ki kellett azt cserélni. Amikor a munkások szedték fel a deszkákat, döbbenetes látvány tártul a szemük elé: emberi csontvázak feküdtek a padló alatt.

Később, 1943-ban, rövid ideig Leventeotthon lett. A fogadó istálló épületét csődörösök használhatták, mert 1943-ban arról tudósított a Jászvidék, hogy „A Külső fogadóba Jászberényből 6-7 darab mént hoztak”. A pénzügyőr szakasz 1944. június elején egy kiürített főtéri zsidó házba költözött, mert helyükre, a gettónak használt külső fogadóba a jászapáti és más községek zsidó lakosait hozták. A front közeledtével, 1944 vége felé állandó német katonai ellenőrzési pontot állítottak fel a külső fogadónál. November elejétől állandósultak a légítámadások, majd november 16-ig váltakozó sikerű harcok dúltak az előrenyomuló szovjet és a hátráló, de időnként visszatámadó német-magyar katonaság között, majd november 16-án, délután 2 és 3 óra között a Vörös Hadsereg végleg elfoglalta Árokszállást. A külső fogadóval átlósan szemben, a malom előtt sokáig ott volt ki-löve egy hatalmas Tigris tank, és ott feküdt egy német katona holtteste.

A II. világháború befejezését követően élelmiszer elosztó központot és szükséglakásokat alakítottak ki a fogadó vendégszobáiból. A Nemzeti Bizottság 1946. április 14-i ülésén Hudomel József községi orvos javasolta, hogy a külső fogadónak legalább egy helyisége fertőtlenítő legyen. Nem tudom, hogy végül hol lett a fertőtlenítő kialakítva, de az biztos, hogy a Legeltetési Bizottság használta ezután a külső fogadó területét.

Az 1957. május 3-án megtartott tanácsülésen Görbe Ignác felvetette, hogy a külső fogadó épülete műemlék, ezért véleménye szerint kár lenne azt megbontani, a Háziipari Szövetkezet pedig a kapott telken építsen! Belényesi István, akkori vb titkár erre így reagált: „Egyesek szerint ez az épülettömb magán viseli a műemlék jellegét, de kapja meg, legyen a Szövetkezet figyelemmel a műemlék jellegére!”

Ezt követően az 1957. július 26-i tanácsülésen foglalkoztak újra az ingatlan sorsával. A 89/1957. vb. határozat szerint a Legeltetési Bizottságnak meg kell osztani az ingatlant a Háziiparral. A Szövetkezet tartós használatra és kezelésre megkapja a ráeső ingatlanrész. Végül a legeltetési Bizottság kivonult innen, és az 1960-as évektől a Hímző és Szőnyegszövő Háziipari Szövetkezeté lett az objektum. A fogadó istállóját azonban sokáig csődörösök használták fedezettető állomásnak. Később a Háziipar ezt a telekrészt is megvette, az istállót lebontották, és helyére emeletes kockaépületet húztak. Szerencse, hogy a központi épület még áll, jóllehet sem az akkori árokszállási vezetés, sem a Háziipari Szövetkezet vezetése nem volt annak teljes tudatában, hogy mekkora eszmei érték sorsa fölött dönthetnek az akkori viszonyok között szinte korlátok nélkül. Az 1960. január 5-én megtartott tanácsülésen „a Háziipari szövetkezet főkönnyelője örömmel üdvözlö, hogy a vb. a Szövetkezet részére örök és korlátlan használati joggal átengedte a külső fogadó épületét. Ezzel megnyílt a lehetősége, hogy komoly építkezésekkel a szövő részleget összevonják.”

Évtizedek teltek el, mire a nagyközség vezetése ismét foglalkozott az épülettel. A Háziipari Szövetkezet Szövőrészlegének megszűnése miatt az MSZMP árokszállási végrehajtó bizottsága 1985. február 3-án – többek között – a fogadó további sorsának kérdését is napirendre tűzte. Ekkor Habán Ferenc felvetette, hogy falumúzeumnak alkalmas lenne a külső fogadó. Búzás Józsefné megjegyezte, hogy „Ez az épület – úgy tudom – műemlék.”

Habán Ferenc javaslatából nem valósult meg semmi, majd a rendszerváltást követően az önkormányzat eladta a külső fogadót egy árokszállási magánszemélynek, aki egy ideig kocsmát üzemeltetett benne. Jelenleg szükséglakásokként használják a vendégszobákat, egy termet pedig bérbe adott.

Nagy fájdalomunk, hogy az épület falán nincs a műemléki jegyzékben való szereplésre utaló olyan tábla elhelyezve, amely figyelmeztetne az épület védeltségére. Ezért fennáll a veszély, hogy unokáink már nem gyönyörködhetnek ebben a hangulatos, jellegzetes épületben. Még nagyobb biztonságot jelentene, ha a külső fogadóban, az egykori – a Pest–Eger–Kassa útvonalon elhelyezett – postakocsi állomáson postamúzeum, vagy postatörténeti kiállítás jönne létre. Nem először fordultam kérrrel 2006 februárjában a Kulturális Örökség Minisztériumához és a Műemlékvédelmi Felügyelethez, továbbá a svéd nagykövetséghez. Kértem, hogy helyezzenek el egy, az épületet műemlékként megjelölő táblát, és emléktáblát az épület falára, melyen XII. Károly svéd király ott tartózkodását örökítenék meg. (Akkor még én is abban a tudatban voltam, hogy megszállt nálunk a svéd király.) Azt is kezdeményeztem, hogy postatörténeti kiállítás céljára, postamúzeumként használtsák ezt a jobb sorsra érdemes épületet, melynek jelenleg igen elhanyagolt a külseje, a belseje, az udvara és környezete is. Be kellett azonban látnom, hogy az épület kulturális célokra történő hasznosítására jelenleg nincs esély.

A múzeumi fogadó belső képe

Szinte minden, a külső fogadóval foglalkozó írás világgá kürtölte, hogy ebben szállt meg 1712-ben XII. Károly svéd király. Senki nem vette a fáradságot, hogy utána nézzen a dátumnak, és a király úti programjának. Pedig ez azért lett volna érdekes, mert ez a nevezetes király XII. volt a svéd Károly királyok sorában, még nem 1712-ben taposta lovával a jász földet, hanem 1714-ben! Amíg nem olvastam el XII. Károly, a „Vasfejű”-nek nevezett svéd király szárnysegédjének naplóját, magam is azt terjesztettem, hogy nálunk ám maga a svéd király is megszállt. A naplóból azonban kiderül, hogy nálunk, meg még

nagyon sok helyen, nem szállt meg a király, csak lovat váltott. Ez a tény nem kisebbiti fogadónk érdemeit, mert nem valószínű, hogy azért nem szállt meg, mert elégedetlen lett volna a színvonallal, hanem azért, mert egyszerűen nem volt erre ideje. Erről a nevezetes útról így ír Benda Kálmán: „A lakott helyeket lehetőleg elkerülve, Kolozsváron, Zilahon át Debrecennek, majd onnan a pesti útra fordultak, s részben lóháton, részben kocsin vágattak Bécs felé, csak néhány órás pihenést engedtek maguknak, többnyire lovat váltottak.” „November 22-én éjjel a Keleti-tenger partján fekvő stralsundi erőd kapuján két lovas kért bebocsátást.” „Károly és kísérelője 16 nap alatt 2150 kilométert tett meg, idegen, részben ellenséges területen, ahol felismerésük végzetes következményekkel járhatott volna. De ha még erre nem tekintünk, akkor is ez volt a történelemben ismert legnagyobb lovasteljesítmény.”

Kétségkívül nagy esemény volt a király utazása, ritkaságszámba ment, hogy egy uralkodó több országon át utazik, méghozzá komoly kíséret és hadsereg nélkül. Nem csoda, hogy annyi legenda, mítosz keletkezett a király útjával kapcsolatban. Pl. Szepes megyében Toporcon pihent, ma is mutogatják a szobát. Keresztfalván is úgy tartják, hogy ott töltötte az éjszakát, pedig nem is járt arra, mert Besztercén és Désen át jött. Höltövényen a kovács patkolta a lovát, Brassóban istentiszteleten vett részt, Kőhalmon úrvacsorát vett magához, Segesváron poharat is mutogatnak, Zsibón megszállt, jóllehet ezeken a helyeken sem járt. Árokszálláson viszont valóban járt, Heves felől érkezett, lehet, hogy lovat váltott itt. A kolozsvári postaállomástól a következő útvonalon haladt végig Magyarországon Bécsig: Kórod–Berend–Zsombor–Magyar–Egregy–Beréd–Zilah–Kémer–Déda–Székelyhíd–Margitta–Léta–Pályi–Debrecen–Fegyvernek–Újváros–Hortobágy–Csege–Poroszló–Árokszállás–Hatvan–Aszód–Kerepes–Pest–Buda–Veresvár–Dorog–Nyergesújfalu–Neszmély–Gönyű–Győr–Öttevény–Németfalu–Altenburg–Bécs. Amíg XII. Károly követe Töröcsvártól Bécsig 18 nap alatt tette meg az utat, a király Vöröstoronytól Bécsig: 8 nap alatt! Világhírű gyorslovaslás!

Frappánsan és rendkívül korrekten summázta véleményét a király körül kialakult vitában Jász Faragó Sándor a Jászvidék 1932. június 19-i számában: „Azt olvastam az egyik újságban, hogy XII. Károly svéd király 1712-ben a jászok földjén járt, mégpedig pontosan Jászárokszállás földjén, sőt betű szerint a földjén, mivelhogy épp a mi falunkban szállt meg egy éjszakára, tehát le is keltett szállnia guruló alkamatosságáról.

És igenis, hogy útja egy részét közlekedési alkalmatosságon tette meg (Brassótól Bécsig) és igenis, hogy végeredményében mégis távlovaglás volt, mivel az út többi részét (jó párezer kilométert) mégis lóháton. De ez mindegy is.

Én se azt kutatom hát ezek után most-már, hogy kocsin-e, vagy gyalogszerrel, egyenes úton-e, vagy vargabetűvel utazott át a falunkon a svéd király, azt se, hogy ottháltában a «külső» vagy a «belső» fogadót tisztelte-e szállásaként, csak azt veszem tudomásul, amit a történészek is megerősítettek komoly forrásokra támaszkodva, hogy a svéd király egy alkalommal csakugyan vendégünk volt!”

Erre az írásra hamarosan reagáltak a Jászvidéken, méghozzá a következőképpen:

„A múlt hetekben Jász Faragó Sándor, a „Jászvidék” kitűnő munkatársa tollából megjelent egy kis cikk: A svéd király falumban címmel, amely cikkből azonban kihagyta azt az érdekességet, hogy az egész esemény miként került most szőnyegre.

Az egyik pesti újság megírta, hogy az öngyilkos Ivar Kreuger, a híres svéd gyufakirály még 1928-ban, egy nappal a gyufaszerződés aláírása előtt, hogy a készülő nagy üz-

letnek finom csomagolást adjon, a budapesti váci utcai leánygimnázium falán egy emléktáblát helyeztetett el, melyen az áll, hogy: XII. Károly svéd király 1712-ben ott szállt meg, amikor a törökországi Benderből, gyors lovaglással Magyarországon keresztül egy dán kikötővárosig ment.

A postafogadónak nevezett épület ma is megvan és talán Árokszállásnak a legrégebbi épülete, ami még aránylag jó állapotban van. Mi csak külső fogadónak nevezzük, és amikor még itt vezetett egy országos jelentőségű út, különösen nagy vendégforgalma lehetett. A postaállomásra dél felé menő országút annyira fontos állomás volt, hogy a gyöngyösiek, hatvaniak is ide jártak a postájukért.

Sajnos, községünknek most nem áll módjában, hogy méltó módon megörökíthesse ezen eseményt, mert van ezer más gondja, de ha az érdemes vezetők érintkezésbe lépnek az illetékes fórumokkal, úgy nagy lehetőség van arra, hogy a külső fogadó rövidesen, mint történelmi szempontból is, értéke lesz Árokszállásnak.”

Ballagi Aladár is azt állította, hogy a király nem Pesten, hanem egy éjjelen át a jászárokszállási postafogadóban szállt meg, de a svéd szárnysegéd naplója vitán felül hitelesebb forrás nála. Fogadónkba már Kazinczy Ferencet is megszállatták, pedig csak megebédeltették, mert így írt a Fogságom naplójában: „December 18. Ebéd Árokszállás, éjszaka Hatvan.” Azt azonban nem tudjuk, hogy ez az ebéd a külső vagy a belső fogadóban zajlott-e le.

A svéd király azonban Kazinczynál jobban foglalkoztatta az embereket, mert a Jászvidék 1938. szeptember 4-i számában nagy eseményként táltalták egy finn író látogatását, ami az is volt, hiszen Árokszálláson nem sok finn író szokott megfordulni: „Érdekes vendége volt aug. 24-én községünknek. Jarventus Arwi finn író, ev. főesperes, aki jelenleg Magyarországon tanulmányúton van, kereste fel községünket. A községháza irattárában egy svéd királyra vonatkozó adatokat keresett, aki állítólag községünkben is tartózkodott. A finn író a volt külső fogadóban is járt, amely épület igen régi s több történelmi nevezetességű esemény fűződik hozzá.”

Több mint tíz éve már, hogy 2001. május 26-án az Árokszállásiak Baráti Körének (ÁBK) szervezésében felavattuk a külső fogadó mását a szentendrei falumúzeumban. A jubileumi ünnepségre 2011. május 28-án, szombaton került sor Szentendrén. Az ünnepségre két autóbusszal érkeztek Árokszállásról az ÁBK vezetői és tagjai, az önkormányzat képviselői, a könyvtár és a művelődési ház vezetői és munkatársai, valamint nem utolsó sorban a Parázs együttes táncosai. A Múzeum bejáratánál, a Skanzen legfrekvenciáltabb helyén, a mezővárosi tájegység utcasorában az első épület egy működő vendégfogadó, amely teljes egészében közönségforgalmi célokat szolgál. Épületének megformálásához a szerintük 18. századi árokszállási külső fogadót vették mintának, belső berendezését és kiegészítő épületeit a mai igényeknek megfelelően alakították ki. A fogadó udvarán téglapillérekre állított kocsiszín emelkedik, amely jó időben a csoportos étkezést szolgálja. A Jászárokszállási Fogadó egész évben várja vendégeit. Étlapján Magyarország különböző vidékeiről tájjellegű ételek és borok gazdag választékát kínálja. Mi, árokszállásiak most már csak abban reménykedhetünk, hogy eljön még az az idő, amikor mi vesszük majd mintának a szentendrei fogadót, és nem kell odautaznunk, ha színvonalas vendéglátásban szeretnénk a külső fogadóban részesülni.